

LBRIS

We know
books

DANIELLE LORI

DULCE
Uitare

Traducere din limba engleză și note de
IRIS-MANUELA ANGHEL

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

LIBRIS

We know
books

Redactor: Ștefania COLȚEA
Corector: Dușa UDREA-BOBOREL
DTP: Simona BĂNICĂ

The Sweetest Oblivion

Copyright © 2018 Danielle Lori

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-22-8

București, 2022

*Pentru AJ,
singura muză a dragostei mele*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LORI, DANIELLE

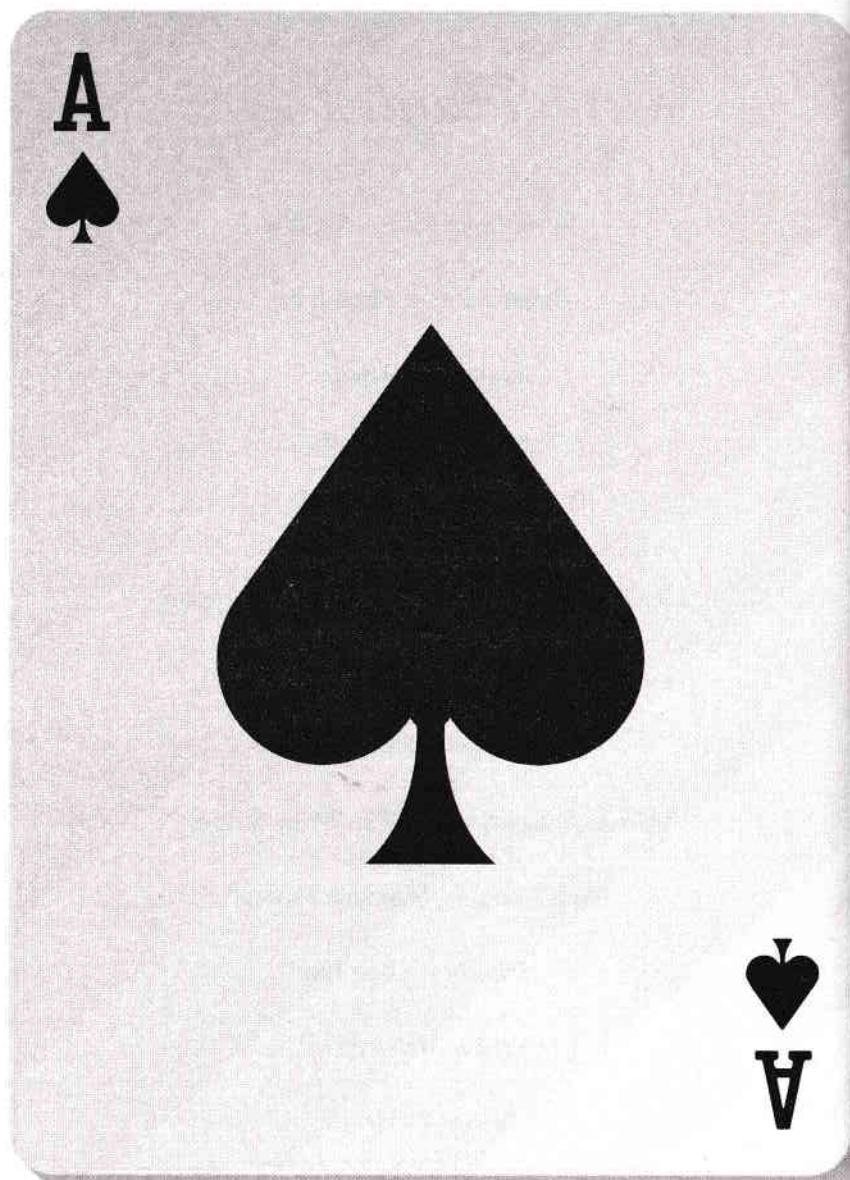
Dulce uitare / Danielle Lori ; trad. din lb. engleză și note de
Iris-Manuela Anghel. - București : Epica, 2022

ISBN 978-606-9713-22-8

I. Anghel, Iris-Manuela (trad. ; note)

821.111

*Playlist**World Gone Mad* — Bastille*Rocket Man* — Elton John*Human* — Aquilo*Waterfalls* — Eurielle*Her Life* — Tow Feet*Like I'm Gonna Lose You* — Jasmine Thompson*Madness* — Ruelle*Fireworks* — First Aid Kit*Seven Nation Army* — The White Stripes*Dirty Diana* — Shaman's Harvest*Holocene* — Bon Iver*Hurt For Me* — SYML*Soldier* — Fleurie

CAPITOLUL

Unu

Nu există bani buni sau bani răi.

Există doar bani.

— Lucky Luciano

Long Island, New York

Elena

Aveam o casă pitorească. Cu ușa de la intrare roșie, „înarmată” cu un ciocănel auriu. Cu o podea ca o tablă de șah în alb și negru. Cu trepte din lemn lăcuit și un candelabru strălucitor. Dar, dacă aș da oare la o parte un crâmpei din tapetul de pe pereți... ar începe să curgă sânge? m-am întrebat mereu. Dacă lumea asta ar fi la fel străvezie ca sticla, am vedea *bălți* roșii pe podelele de marmură.

Mă uitam la televizorul din colțul bucătăriei, percutând cu greu vocea prezentatoarei de știri, când cuvântul *crimă*, rostit printre buzele-i rubinii, mi-a răsunat în minte. Am simțit un nod în gât în timp ce îmi răsucaam inelul pe degetul mijlociu.

Deși casa și *viața* mea erau clădite pe maldăre de bani murdari, m-am consolatat mereu cu gândul că nu aveam nicio contribuție.

Asta cam până pe la începutul anului. Acum aveam și eu mâinile pătate de sânge, iar sentimentul de vinovăție îmi bântuia nopțile.

Din hol răzbăteau voci de fiecare dată când servitorii intrau și ieșeau pe ușile batante, pregătind masa.

Un râset feminin, apoi timbrul răsunător al vărului Benito și, în final, o voce pe care o auzisem vag de dimineață la biserică: domoală, lină și indiferentă. Am simțit că încremenesc. Știam prea bine a cui era: a viitorului meu cumnat.

Acesta era, într-o oarecare măsură — de fapt, întru totul —, motivul pentru care mă ascundeam în bucătărie, deși n-aș fi recunoscut-o nici în ruptul capului.

— Ești prea frumoasă ca să porți pe chip încruntătura asta, Dolce¹ Abelli, a spus mama, intrând în bucătărie, printre frânturile de conversații purtate de oaspeții noștri.

M-am simțit cumplit de împovărată de greutatea cuvintelor ei. Din motive lesne de înțeles, nu mai auzisem de mult porecla. Mă lepădasem de ea când îmi dădusem seama că lumea mă adora numai din motive cu totul eronate: eram drăguță, tăcută când trebuia să fiu și politicoasă când n-ar fi trebuit. Purtând parcă o rochie ce nu mi se mai potrivea, mă simțeam înglodată în așteptările celor din jur. Ani de zile mă zbătusem ca o pasăre în colivie până când, nemaiputând să îndur, mi-am luat zborul.

— Nu știu de ce urmărești știrile, Elena, a spus mama, amestecând în sosul de pe aragaz. Toate prostiile astea sunt deprimante.

Mama era soția lui Salvatore Abelli, capul unuia dintre cele mai mari clanuri mafiotice din Statele Unite. Mă întrebam uneori dacă naivitatea pe care o afișa își avea rădăcinile într-o simplă tăgăduire a faptelor sau dacă prefera să urmărească intriga serialului *Days of Our Lives* în loc să-și facă griji din cauza afacerilor tatei.

— Nu știu cu cine să votez la alegeri, i-am răspuns, absentă.

¹ Dulce (în lb. italiană)

A clătinat din cap, nevenindu-i parcă să-și creadă urechilor, căci era ciudat ca fiica unui cap al mafiei să manifeste interes față de guvern.

— Tatăl tău nu e deloc mulțumit de tine, a continuat ea, privind-mă printre genele-i negre, cu buzele țuguiate, ce păreau să spună că am dat de dracu'.

— Dar e tata vreodată mulțumit de mine în ultimul timp?

— La ce te aștepți după ce-ai făcut?

Deși trecuseră șase luni, nu era zi de la Dumnezeu fără să pomească cele întâmplate. Sinceră să fiu, cred că se bucura de greșeala comisă, căci avea, în sfârșit, o armă cu care să mă pedepsească.

— De ce n-ai venit să-l cunoști pe Russo după slujba de dimineață? m-a întrebat apoi, ținându-mă cu lingura. Să nu-mi spui că ai uitat și ne-ai așteptat cuminte în mașină, că nu te cred!

— N-am avut chef, i-am ripostat, cu brațele încrucișate pe piept. E... bădăran.

— Elena! m-a muștră ea. Nici măcar nu-l cunoști!

— Nu e nevoie să cunosc pe cineva cu o reputație ca a lui ca să-i intuiesc caracterul, mama.

— O, Madonna, salvami!¹ a murmurat apoi.

— Și ca să-mi dau seama că nu-i va înțelege firea Adriannei, am adăugat, cu glasul încordat.

— Nu mulți i-ar înțelege firea surorii tale, *figlia mia*, mi-a răspuns, fonfăind.

Grădinarul o înțelegea..., dar n-aveam de gând să-i mărturisesc asta mamei, căci până diseară s-ar fi și trezit pe fundul râului Hudson.

La începutul săptămânii, tata anunțase cu surle și trâmbițe nunta Adriannei cu Nicolas Russo, „nașul” unuia dintre cele cinci clanuri din New York. Purtam rănilor încă sângerânde ale vechilor „păcate”, iar vestea nunții surorii mele n-a făcut decât să răsucescă și mai tare cuțitul în rană.

¹ O, sfântă Fecioară, ai milă de mine! (în lb. italiană).

Eu eram sora mai mare; mie îmi revenea, așadar, rolul primei mirese din familie. Dar din cauza greșelilor mele, aveau s-o sacrifice pe sora mea, aruncând-o în brațele unui bărbat rău famat. Toată lumea știa că trebuie să te ferești ca de dracu' de un om cu o reputație precum cea a lui Russo.

— În plus, Nico este un gentleman desăvârșit. Dacă l-ai fi cunoscut după slujba de dimineață, așa cum ar fi trebuit, ți-ai fi dat seama de asta.

Ieșind de pe porțile bisericii, mă îndreptasem direct spre mașină ca să nu fiu nevoită să-l cunosc pe viitorul meu cumnat. Cum eram practic o proscrisă pentru tata, m-aș fi mirat să-mi observe lipsa. Pe de altă parte, eram convinsă că „fațada” de gentleman a lui Nicolas Russo era doar de... fațadă.

După moartea tatălui său, survenită cu cinci ani în urmă, Nicolas, mezinul familiei, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, căpătase un renume de temut în lumea interlopă. Mergând pe urmele părintelui său, devenise un răufăcător fără seamăn, având mâinile mai pătate de sânge decât toți pușcăriașii din New York, fără să se lase bântuit de remușcări. Cel puțin, asta îmi imaginam eu. N-aș fi auzit vorbindu-se la știri în fiecare dimineață, vreme de un an de zile, despre o nouă victimă cu numele de Zanetti — familia pe care Nicolas o acuza de uciderea tatălui său — dacă ar fi simțit vreo urmă de regret. Cu atitudinea asta, drumul spre iad îi era asigurat.

— L-am cunoscut, mama.

— Serios? m-a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei bine, nu în adevăratul sens al cuvântului.

O umbră întunecată i-a învăluit chipul.

— Dar am schimbat o privire, am adăugat apoi. Și mi-a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că nu e potrivit pentru Adriana.

— *Ridicolo!* mi-a răspuns, dându-și ochii peste cap.

O otheadă e sinonimă cu o privire... nu-i așa? A fost mai degrabă un accident. Coboram treptele bisericii când privirea

mi-a fost atrasă de întâlnirea la care trebuia să particip. Tata și mama stăteau de-o parte și de alta a Adrianei, în fața lui Nicolas Russo — așa se întâlnesc de obicei doi viitori soți. Căsătoriile aranjate sunt un lucru cât se poate de firesc în *Cosa Nostra*.

Deranjată de întreaga situație, urmăream scena printre gene înainte de a-mi aținti ochii asupra viitorului meu cumnat... ca să descopăr că și el mă privea. Așa a avut loc schimbul de priviri: un simplu accident. Dar nu aveam cum să-i sugerez asta și, de i-aș fi zămbit, gestul ar fi părut condescendent, așa că... am continuat să-l scrutez din ochi, sperând ca acest lucru să nu-mi aducă sfârșitul.

O umbră aspră i-a învăluit chipul pentru o clipă, semn că nu-i plăcea scrutarea mea, apoi, după alte câteva secunde de „încleștare”, și-a îndreptat din nou atenția spre tata, de parcă n-aș fi fost decât o frunză bătută de vânt. Răsufând din rărunchi, căci nu îndrăznisem s-o mai fac în timpul „confruntării” noastre, m-am ascuns în mașină. După acest schimb de priviri, mi se părea cu neputință să-l mai întâlnesc. Va trebui să-l evit până la sfârșitul zilelor.

— Nu-ți mai face atâtea griji! Ai încredere în tatăl tău!

Am mormăit un *hmm* în semn de protest, căci auzisem de la vărul Benito că uniunea era doar o colaborare pentru afaceri cu arme, nimic mai mult. Sora mea era un simplu pion în traficele armelor pe scară largă. Ce romantic! Știam însă prea bine că va veni și ziua asta. Nici eu, nici Adriana nu ne așteptam să ne căsătorim din dragoste.

Doar că sora mea credea că se îndrăgostise deja.

De *grădinar*.

— Elena, du-te să vezi dacă Adriana e gata să vină la masă!

— Mi-a spus aseară că n-are de gând să vină.

— Ba o să vină! s-a răstit mama, revărsând o cascadă de cuvinte în italiană.

Am dat, fără tragere de inimă, teigheaua la o parte și am plecat din bucătărie. Glasul prezentatoarei de știri m-a însoțit în timp ce

ieșeam pe ușile batante, rostind ca un semnal de alarmă, printre buzele-i roșii, cuvântul *crimă*.

Îndreptându-mă spre scări, am auzit la pick-up acordurile melodiei *On an Evening in Roma*¹ și am zăbovit puțin ca să-i privesc pe oaspeții din hol: sora tatei și soțul ei, câțiva veri și fratele meu, Tony, care îl scruta cu intensitate pe Nicolas. Tony stătea singur, rezemat de perete, cu mâinile în buzunarele costumului negru. Cum prietena lui nu era italiancă, era rareori invitată la petrecerile noastre. Mama n-o agrea deloc.

Îl iubeam pe fratele meu, dar era nesăbuit și impulsiv. Principiul lui era: „Nu-mi convine ceva, îi și trag un glonț în cap”. Și nu cred că ar fi ezitat acum să-i împrăștie creierii lui Nicolas Russo. Îi unea un trecut... nu tocmai glorios.

Privirea mi-a fost apoi atrasă de o femeie ce ieșea în evidență printr-un... stil interesant. Stătea lângă un bărbat — bunicul ei, mi-am imaginat, ipoteză spulberată în clipa în care l-am văzut punându-i mâna pe fund. Ea și-a țuguat buzele, vădit deranjată.

Purta un șal de nură, în *iulie*, peste o rochie subțire și măslinie, asortată cu o pereche de cizme lungi până la coapse. Părul negru și lung îi cădea în valuri pe umeri, părând desprinsă — cu genele-i false și cerceii mari, în formă de cerc — dintr-o reclamă a anilor '70. Și, de parcă imaginea n-ar fi vorbit de la sine, a făcut un balon roz de gumă și l-a spart, mijind ochii în timp ce mă privea ca pe o apariție dintr-o altă epocă. Nimic nu făcea un contrast mai izbitor ca noi două.

Cu mâna pe balustradă, gata să urc scările, am auzit glasul tatei răsunând în urma mea.

— Elena, vino aici!

Am simțit un nod în stomac și am închis, înfrântă, ochii, dar n-am putut să șovăi prea mult, căci ordinul nu era negociabil.

¹ Piesă lansată de Dean Martin în 1959.

Aveam mâinile cleioase când m-am îndreptat spre locul unde tata stătea alături de Nicolas. Ajungând lângă ei, tata m-a luat de braț și mi-a zâmbit, fără ca surâsul să i se oglindească și în ochi. Arăta cu zece ani mai tânăr decât cei cincizeci și cinci pe care îi purta pe umeri, având părul negru ușor argintiu. Îl vedeai mereu îmbrăcat la patru ace, dar și imaginea lui de gentleman era tot de fațadă. Descoperisem cum își căpătase reputația pe când aveam șapte ani, prin crăpătura ușii de la birou.

— Elena, ți-l prezint pe Nicolas Russo. Nico, ea e Elena, fiica mea cea mare.

Executasem de multe ori acest „dans”, în diverse alte împrejurări și cu alți bărbați. De această dată însă, am rămas fără suflare, de parcă urma să mă prăbușesc într-o apă plină cu rechini. *E doar un bărbat*, mi-am spus în sinea mea. Un bărbat cu cea mai cumplită reputație din New York.

De ce m-am holbat la el?

Trăgând adânc aer în piept ca să-mi fac curaj, mi-am ridicat capul, fără să reușesc să-l văd pe sub borul pălăriei. Un val de căldură mi-a străfulgerat șira spinării când i-am întâlnit privirea. Avea ochii scăldați într-o nuanță de cafeniu-deschis, precum cea a whiskyului cu gheață, și gene negre și bogate. Îi confereau o expresie meditativă, de parcă se uita la soare, deși mă privea ca pe o servitoare, nicidecum ca pe o viitoare cumnată.

Cu toate că eram cu câțiva centimetri mai înaltă decât Adriana și purtam tocuri, nu-i ajungeam nici până la bărbie. Simțeam o nevoie imperioasă de a-i evita privirea, ațintindu-mi, în schimb, ochii asupra cravatei sale negre, dar aveam senzația că astfel l-aș fi lăsat să câștige ceva, așa că i-am susținut privirea. I-am vorbit pe un ton la fel de politicos cum vorbeam cu toată lumea.

— E o plăcere să...

— Ne-am cunoscut deja.

Poftim?

Glasu-i rece și indiferent mi-a străbătut trupul din cap până în picioare, lăsând în urmă un freamăt straniu. Abia de rostise două cuvinte, dar aveam impresia că mă aflu pe teritoriul lui, nicidecum pe al meu. Părea să revendice un perimetru larg de jur împrejur, indiferent unde ar fi stat.

— Când ați avut prilejul să vă cunoașteți? a întrebat tata, încruntat. Am înghițit în sec.

O umbră pe cât de amuzată, pe atât de periculoasă îi învăluia privirea lui Nicolas.

— Ceva mai devreme, la biserică. Îți amintești, *Elena*?

Inima mi s-a oprit în piept. De ce îmi rostea numele cu atâta familiaritate?

L-am simțit pe tata crispându-se lângă mine — și cunoșteam prea bine și motivul: își imagina că făcusem ceva nelalocul lui împreună cu Nicolas, după cum dăduse de înțeles din tonalitatea glasului său. Simțeam cum obrajii îmi iau foc. Din cauza unei singure greșeli comise acum șase luni, tata credea oare că îi făcusem avansuri logodnicului surorii mele?

Am clipit de câteva ori, mistuită de teamă. Și asta numai din pricina unei priviri aruncate în grabă, nici măcar prea ostile? Nicolas îmi descoperise slăbiciunea și se juca acum cu mine.

Frustrarea îmi ardea sufletul. Nu puteam să înrăutățesc și mai mult lucrurile, tăgăduind spusele unui „naș”, căruia tata i-ar fi dat mai multă crezare decât mi-ar fi dat mie.

— Da, ne-am cunoscut, tată, am răspuns, pe un ton cât mai firesc cu putință. Mi-am uitat jacheta în biserică și, când m-am întors s-o iau, l-am întâlnit acolo.

Am realizat mult prea târziu greșeala făcută. Eram în iulie; nu purtam jachetă. Și Nicolas o știa prea bine.

Și-a scos o mână din buzunar și a început să-și plimbe degetul mare pe buza de sus, clătinând ușor din cap. Părea impresionat că

îi cântasem în strună, deși dezamăgit de interpretarea mea mult prea slabă.

Nu-mi plăcea omul ăsta — chiar deloc.

Un fior rece mi-a străfulgerat trupul când am văzut privirea bănuitoare a tatei.

— Prea bine, atunci, a spus, în cele din urmă, bătându-mă ușor pe braț. Cred că Nico ar vrea să-ți pună niște întrebări legate de Adriana. Tu o cunoști cel mai bine.

— Da, firește, tata, i-am răspuns, trăgând cu nesaț aer în piept.

Mai bine aș mânca un pumn de pietriș!

Ușa de la intrare s-a deschis și în prag și-a făcut apariția Marco, fratele mamei și consilierul tatei, însoțit de soția lui. Cerându-și scuze, tata s-a dus să-i întâmpine, lăsându-mă în compania lui Nicolas, a cărui prezență devenea de-a dreptul mistuitoare.

Și-a coborât ochii spre mine.

Iar eu mi-am înălțat capul.

După zâmbetul din colțul gurii, mi-am dat seama că îl distram. Aveam obrajii încinși de iritare. Înainte, aș fi plecat, invocând un pretext, dar asta se întâmpla înainte. Acum nu mai reușeam nici să afișez o expresie politicoasă pe chip în timp ce îi susțineam privirea lui Nicolas — sau Nico, cum l-o fi chemând.

— Nu ne-am cunoscut, i-am spus cu glas ferm.

— Ești sigură? m-a întrebat, arcuindu-și, cu aroganță, o sprâncenă. Și eu care credeam că mi-ai pus deja „eticheta”.

Inima îmi bătea nebunește în piept. Nu știam ce să-i răspund, căci avea dreptate. Interacțiunea noastră nu avea cum să spulbere „eticheta” pe care i-o lipisem deja pe frunte.

— Știi ce-ți aduc supozițiile? m-a întrebat, aranjându-și cu indiferență cravata.

— Sfârșitul? am murmurat eu.

— Ești o fată deșteaptă, mi-a răspuns, cu ochii atinți asupra buzelor mele.